

Hámori István Péter

Lezuhannak a madarak

versek

Hámori István Péter

Lezuhannak a madarak

Hámori István Péter

**Lezuhannak
a
madarak**

Versek

Nyomdort, 2005

Lezuhannak a madarak

Versek

© Hámori István Péter

A borító
© Wechter Ákos
munkája

ISBN 963 204 490 8

Egy szárnyshogásban
benne van az egész élet.
Az elrugaskodás iszonyatos erőlködése
éppúgy, mint a lebegés boldogsága,
s az elmúlás mindenbe belenyugvó
landolása,
végül.

GYOM-BÜSZKESÉG

hol van egy darab?

ahol az igazság korsaját
gránitpadlóra ejtik
szerteszét szállnak a cserepek
kereshetik ott csúszva-mászva
valakik és a senkik
agg felnőttek felkent gyerekek
rabságra ítélt sok szabad
ahol az igazság korsaját
elejtik szándékoltan
hatalomra törők
kik nyomán szolgálhad halad
kereshetik halálra váltan
összeragasztani készen
hiába szándék
mert
mindig hiányzik egy darab.

Nem úgy kell

Nem úgy kell kardot rántani,
hogy a hegye hüvelybe törjön.
Ráfeküdhetsz kanálisrácsra,
hidd el a trutymó mégis följön.

Halhatsz hallatlan ideáért,
játszhatsz hossz-ra és játszhasz bess-re.
Szerencsés vagy? Az lesz az ára,
hogy maga alá gyűr az eszme.

Törzsvásárlója voltam annak,
ki a hitet kilóra mérte.
Azt gondoltam, hogy akik kapnak

szeretetet, adnak is érte.
Ám a hűség nem kurrens tétel,
ott hol a lét csak adás-vétel.

Egy mondat, egy dallam

Házad lehet a nagyvilágban
temérdek, de csak egy hazád van.
Lehetsz gazdag, csordultig pénzzel,
lehetsz szegény, nem vagy hazátlan,
ez az otthon, bárhogy is érzel.

Minden ember, növény és állat,
minden múltadba múlt század,
tapasztalata benned éled.
Te elhagyhatod a hazádat,
ám a haza nem hagy el téged!

Tudod, a haza benned épül,
és ha üldöznek, menedékül
szolgál számodra. Nem dőf hátba.
A haza háza néked készül,
lengő ajtaja mindig tárva.

Sorsod bármerre is hajítson,
tagadhatod, de néha titkon
megríkat egy mondat, egy dallam,
akkor is, ha nem itt vagy itthon,
van egy örök társad a bajban.

És amikor mindenki átkoz,
kívánva, hogy azonnal távozz,
s a bűn torz árnya feléd lépked,
csak a hazád ölel magához.
Ő megbocsátja minden vétked.

Nem oly haza

Ez itt nem oly haza, amelyben
harcra szökken a proletár,
és a kasza egyenesebben
nem is görbülhetne ma már.
Szivárványt hazudik a látszat,
s aki partit szabadon játszhat,
vagy gazember, vagy nagy számár.

Ez itt nem oly haza, ahonnan
elmenned nincsen másfele.
Hiányzik a becs, ám ahol van,
onnan szaladni illene.
Cipelheted másnak a zsákot,
amely bőségszarunak látszott,
s nem pakolták még ily tele.

Ez itt nem oly haza, amelynek
önzetlenek a fiai.
Aranyból hamis pénzt veretnek,
kézzel írt pénzük igazi.
Zsibvásári áru a munka,
s kinek adnak, annak se jutna
se földszagú, se ipari.

Ez itt nem oly haza, amelyre
záporként hull az öntudat.
Ügyvéd nélkül horkannak perre,
kutyájuk szokásból ugat.
Vadat űznek a magaslesnek,
egymás torkának vérig esnek,
hogy ki szolgáljon jobb urat.

(Post scriptum)

De jó lenne, ha összeállna
sok hébe-hóba, szórt magyar.

És aki hempergett a sárba
rájönne, hogy zuhanyt akar.

Tisztulna bőre, dúlt szava,
az egész ő lenne maga...

(Kár, hogy ez még nem oly haza,
de kár, hogy még nem oly haza!)

Van mikor járt úton kell menni

Minden babér kijár azoknak,
kik hódítják az ismeretlent.
Kik mindig új kalandba fognak,
s kiket semmi veszély se rettent.

Bejáratlan ösvényre vágynak,
titokzatos hegycsúcsra törnek,
kinyitói kulcstalan zárnak,
feltörői ördögi körnek.

Példaképek, tündöklő hősök,
fényben fürdőző ismerősök,
sorjázik egünkön seregnyi.

De aki csúcsra vágyni sem mer,
ő is közülünk való. Ember.
S van, mikor járt úton kell menni.

Nagy Látó

Álomsztrádán

Nem mutat arra semmi égi jel,
hogy álmodban a Nagy Látó figyel.
Szemed alatt ezernyi szarkaláb,
ne add fel mégse, menned kell tovább.

Selyemmel bélelt égi grádicson
lépkedsz és nincs már, ki megállítson.
Sápadt fény íve kér, hogy átkarold,
hármézzel megkent fél karéj a Hold.

Úrdallamot dúdol angyalsereg,
csillagmezőn üstökös hempereg.
Csapatban szállnak gyerekóhajok,
felbukfenceznek meteorrajok.

A Tejút száján kibuggyan a vér,
egy áldott lélek karodba alél.
Szférák zenéje fagotton remeg,
üzenetét a Föld nem érti meg.

Álomsztrádádon lustán, mint folyam
mozdulj tengernek, vagy légy éppolyan,
akár királyok pompás termein
palástba gyilkolt szótlan hermelin.

Az is lehetsz, mi nem voltál sosem,
bálvány, kopjafa, kereszt vagy totem,
híres, ünnepelt, hírhedt, átkozott,
ki a világra rosszat-jót hozott,

politikus, kit ünnepel a nép,
piti tolvaj és utálatos kép,
őszön táblában sárguló kalász,
síró vadkan, kit meglőtt a vadász,

télbe-dermedő megfagyott berek,
történelemből felelő gyerek,
égre robbanó féktelen öröm,
kutyahorkantás kapuküszöbön,

orgonaillat, tábortűz-parázs,
apró csöndekből horgolt hallgatás,
gondozott parkban frissen nyírt sövény,
fiatal csikó, tapasztalt bölény.

Minden lehetsz az ébrenléten itt,
hulló horizont, regnáló zenit,
profi bokszmeccsen nyolcadik menet,
jólétről szóló kormányrendelet,

nemzetközileg elismert szakács,
szigorú börtön ablakán a rács,
két pár ló húzta keményfa fogat,
szószéken pap, ki áldást osztogat,

szegények száján párázó remény,
vagy épp e párát árasztó szegény,
földmélyi bányász, pilóta, akit
égbolton dülő napsugár vakít,

lusta folyó, mely öngyilkost nyel el,
mester, amint épp inassal perel,
kelő hajnalpír, fázós hangulat,
korhely, aki most hajnalig mulat,

tágas legelőn kérődző tehén,
cirmos harmatcsepp nyárfa levelén,
tizenhat pontos nyomdai betű,
Kaukázusban hosszú életű,

Gügye falfirka panelház falán,
válasz: igen, nem, esetleg talán,
erőtapasztó monoton robot,
búcsúcsók, mit a szerelmed dobott,

haldokló kínját megérző sakál,
a győztes gólját berúgó csatár,
tolvajok által felgyújtott tanya,
a szülőágyon elvetélt anya,

búzatábla és kiégett mező,
meghasonlott színházi rendező,
Munkácsy képen veretes keret,
kenyérből vágott jó vastag szelet,

gátat szakasztó ömlő áradat,
önéletrajzból törölt pár adat,
vértanuk testén ütött nyílt sebek,
valós tények, mik sehol sincsenek,

fiad szájában neked szánt falat,
kiirtott népből még aki maradt,
ütésre lendült, ölni kész ököl,
s költő, ki most az álmaidra tör.

Minden te vagy, s ha még ez is kevés,
lehetsz halott. De ez már ébredés.

Talán nem él

Váci Mihályra várva

Mindig hitte a jobb világot,
értette, hogy tenni kell érte,
sosem szólt, hát nem tudjuk félt-e,
mikor újabb veszélynek vágott.

Vezérek kegyét sosem kérte,
nem húzta ki az egyes számot,
mégis mindennek mögé látott,
zsámolyokon nem kopott térde.

Nagyságából nem húzott sápot,
nem bódította trónok bérce,
neki végtelen volt a mérce,
csillagok fénye alatt ázott.

Sok éve nem hallani róla,
elment oda, ahol a szél jár,
úgy hírlík, talán nem is él már,
nem válaszol a hívó szóra.

Titokban mégis visszavárjuk.

Még nem tudom

Még nem tudom, hogy van-e áldó haszna,
tőkémnek, mit papírba fektetek,
az aratásnál én leszek a gazda,
vagy közbeszólnak szétfagyott telek?

Kimagozzák e varjak a vetésem,
s együtt borongunk vidám temetésen,
hol bajunkat a halott érti meg?

Még nem tudom, hogy mi bennem a szükség,
és mi, ami csak lustán hempereg,
cellába rejt a bamba egyszerűség,
és meglelnek bonyolult emberek?

Hiába jönnek, nem találhatnak készen,
hisz perlem tőlük kiadatlan részem,
s itt nem egyeznek meg peres felek.

Én rab-országban születtem szabadnak,
mert üldözött martalóc vad sereg,
kosztot meg kvártélyt is adtam a hadnak,
rongyos fenekem törte a nyereg.

Szolgáltam azt, buzdítva hősi harcra,
ki minduntalan halálom akarta,
és hittél hittem mindig én nyerek.

Azt nem tudom, messze van-e a vége,
bár itt ködlenek távoli hegyek,
belém tolakszik lelkem büszkesége,
hogy önmagamnak példakép legyek.

S talán kivonom csonka-csorba kardom,
ha bajvívás vár rám a túlsó parton,
méltó tusában lesz éltem kerek.

Piramis-gyűlölet

Leülünk, még mint jó barátok,
koccintunk, jólesik a bor.
Szemedben mély fényeket látok,
villog a szeretet alól.
Emlékszel mikor...? s én emlékszem
rég volt és mégis oly közel.
Kezed vállamon egy fényképen,
másikon karod átölel.
És most hogy vagy? – Ezeknek hála,
kicsit fut nekem a szekér.
Amazoknak meg csüng a nyála,
alvadna bennük meg a vér.
Minden, mi rossz, belőlük árad,
gyilkos mozdonyuk ránk tolat,
köpd le őket, ha van még nyálad,
rohadjon meg a gondolat
nyúlós agyukban – ez a trended,
s hordod, dobálod a követ,
magasodik most már tebenned
piramissá a gyűlölet.
Leültünk még mint jó barátok,
két régi pajtás, valahol,
de már csak egy idegent látok.
Keseredik számban a bor.

Kérdések

Azért mert nem műveltem földet,
akkor már nincs hozzá közöm?
Hogyha a szél ajtómon zörget,
vagy rám szakad a vízőzön,

kinek kiáltsak szemrehányón,
kinél emeljek fel panaszt,
mondhatom-e annak, hogy várjon,
ki engem orvosért szalaszt?

Áruló mért szakadhat szívem,
hiheti fogoly, hogy szabad?
Lehet-e még szeretni híven
olyat, ki folyvást megtagad?

Meddig jogom a bűnbocsánat,
várjak-e míg a mag kikel,
s engedjek-e ha kedvem támad
dalolni? Vagy ha ölni kell

elborzasszon-e tettem terhe,
tán lépjek túl a bánaton,
és önmagammal menjek perre,
mikor a vádat vállalom?

Leroskadok, ezernyi emlék
emelne fel, de az egek
lehúznak. Hiszen kicsi lennék
ahhoz, hogy egyszer nagy legyek.

Lezuhannak a madarak

Mikor az igazak hazudnak,
lezuhanak a madarak.
Nyílt címe lesz a rejtett zugnak,
megbicsaklik az akarat.

Csalódás lengi be a tájat,
bimbóból kifeszlik a bánat,
keseredik a jó falat.

Mikor az aluvók riadnak,
értelmét veszti, ami volt.
Ki ennek hisz, ki pedig annak,
akinek fiadzik a bolt.

E honban azé rég a pálya,
aki flegmán a számlát állja,
a pénzből, mit tőled rabolt.

Mikor szabály a kézrátétel,
boldog szenvedő is akad.
Öntartásod nyílt lángon ég el,
tüzet oltani sem szabad.

A mutatók egekbe rúgnak,
szólíthatnak nagyságos úrnak,
csak épp nem érzed jól magad.

Mikor talán te vágysz magasba,
melleden fullasztó a bérc.
Megindulsz új vezényszavakra,
szíved markolja próba-félsz.

Akkor borul el az ép elme,
mikor úgy hiszed nincs értelme,
annak, hogy itt a Földön élsz.

Csoda, ha dalra kél a néma,
csoda, ha újra lát a vak.
Csoda, ha napfényt kapnak néha,
árnyékban didergő szavak.

De míg az igazak hazudnak,
nyílt címe lesz a rejtett zugnak,
s lezuhannak a madarak.

Az öröm vizén szomorú ladik

Itt nincsenek már földek parlagon,
csak a fejekben dül az ütközet,
pusztákon épül műanyag vadon,
és eloltanak minden új tüzet.
Eszme-sziklákból várbörtön-falak
épülnek este, s reggelre állnak,
és tetejéről le-leugranak
kőművesei a boldog várnak.
Szegények vágyát őrzi kis haszon,
a gazdagot elnyomja vagyona
közös reményük tán az irgalom,
amely elől nincs menniük hova.

Az öröm vizén szomorú ladik,
a boldogság búbánatban lakik.

Nekem e földbe

Sok mindenre lennék még képes,
de az idő a földre dönt.
Mért nem lehettem küldetéses,
akit beszippant lent a fönt?

Mért nem voltam tengeren bója,
vagy a bölcsesség hét folyója,
ami ha baj van, hát kiönt?

Terjeszkednék kártyán nyert telken,
öntözném szikkadt lelkemet.
Azt várnám, mit megérdemeltem,
hogy tán valaki eltemet.

Dörgölőznék hitelbe, merthogy
egyszer minden szerelem elfogy,
hát olvassák el versemet.

Törött árboc, ringó hajómon,
testén golyó ütötte rés,
rakományom száz tonna ólom,
mellemen bezárul a prés,

a víz felszíne sima néhol,
csupán a lelkem bugyborékol,
sokká dagad minden kevés.

Ragad talpamra szürke bánat,
sárga remény és barna gond,
locsi-fecsi mozgatja számat,
öreg bohóc, kopott porond.

De a manézs villámlik néha,
amikor lelkem maradéka
tiltakozik, hogy nem bolond.

Nekem e földbe belehalnom
kötelesség, volt haragok
nem emelhetik bölccsé hangom,
mikor örömről szavalok.

Elmehetnek mindenki mások,
s lehetnek export-messiások,
én, mint hűségese, maradok.

Léptem biztos, alattam van talaj

Én bűnös nemzet szűz fia vagyok,
akit íziglen nem terhelnek bűnök.
Nem tapadnak rám hitek és tanok,
s még a rács mögött is szabadnak tűnök.

Talán még tisztán éneklek a dalt,
s mikor hazudok, más szemébe nézve,
arcom vidám és öltönyöm vasalt,
napom nyugodt, nem tekintek az égre.

Léptem biztos, alattam van talaj,
Nem szédít holnap, nem rángat tavaly.
Szép tervezetten történnek a dolgok.

Szabályból tolnak székeket alám,
s ha lenne időm leülni, talán
rájönnék arra, hogy nem vagyok boldog.

Talán egy sejt...

Kínozni tud néha a kérdés,
vajon mi fontosabb nekem:
ahonnan jöttem rossz talicskán,
vagy hogy merre tart szekerem?

Visszanézek és mindent látok,
tolong sok őszám az úton.
Nevük, sorsuk fejből sorolnám,
de a jövőmet nem tudom.

Moccan lábam a régi dalra,
táncba ránt a történelem.
Ismerősök csapatja szólít,
és ölelgetne szüntelen.

Vérem ezernyi nemzedéke
szenvedésében is vidám.
Öklét rázza, fenyeget, vádol,
velük van harsogó vitám.

Mind reám tekint szemrehányón,
ahány, annyinak sorsa más.
Rajtam perlik saját bukásuk,
hisz én nem lettem folytatás.

Jelenemben jövő szaladgál,
de mindig közbeszól a múlt.
Csak azt lehet továbbtanulnom,
amit e sereg megtanult.

Vágyakoznék tapasztalásra,
habzsolnék méltó szellemet,
de bölcsességhez jutni, sajnos,
infúzióval sem lehet..

Talán egy sejt bennem barangol,
s már hatvan éve arra vár,
hogy héját törve szétömljön,
mit nem taníthat meg tanár.

Talán. De már kemény a burka,
elfelejtem, s ő elfelejt.
Lehet, hogy sosem tudom már meg,
merre vánszorog az a sejt.

Beérem hát azzal, mi megvan,
fájón csikordul a kerék,
talicskámon, mely érkezéshez
s már távozáshoz is elég.

Gyom-büszkeség

Nem vitatom, tán én is gyom vagyok,
árokparton nőtt pompázó mihaszna,
kit eltaposhat bármilyen sarok,
irthat permet és kitépdeshet gazda.

De itt e földben lettem ily vadult,
amely bölcsője mindenféle magnak,
humusz képében átölelt a múlt,
de már vágyaim jelenben szaladnak.

Talán nékem is van szerzett jogom,
hiszen kikeltem, s itt süt rám a Nap,
ragyogását kelyhemmel felfogom,
mint mondat súlyát termékeny szavak.

Ide születtem, ez vállalt hazám,
nem vagyok tarkább bárkinél a réten,
de a mező tarkán simul alám,
s gyom-büszkeséggel tekint rám a népem.

Jöhet gazda, irtószer vagy sarok,
hegyes fogakból megszervezett hordák
téphetnek ki, én daccal meghalok,
gyökereim a rögök megmarkolják.

Házban élek, de hazában szeretnék

Szabad-verssel, ujjongva ünnepelném,
mattrá síkálva régen fényes elmém,
azt, hogy a világ megint észrevesz.
Csakhogy a dolgok mindig félremennek,
bútortalanul konganak a termek,
omlik vakolat, csepereg eresz.
Nyugalmam csöndje összegyűjtött emlék,
házban élek, de hazában szeretnék,
bitangolva dúsrétű tájakon,
s ahol cimborám minden egyes szál fa,
félve őrizget, gyökerein állva,
ők engemet én őket vállalom.
Szabad-verssel, szabad hazára vágyom,
ahol oly zászló lengedez a házon,
melyet hitemnek fonalából szőtt
én-tudatom nemzetbe gyúrt takácsa.
S nem szórok szitkot soha többé másra -
esküt teszek e kis ország előtt.
Hű fia leszek, aztán hű polgára,
kinek nincs telke, bankja, pénze, gyára,
csak ez a földje, melyből vétetett.
És átadom – igaz már gyöngé, s régi,
kicsit kopott -, nekiadom, ha kéri
ezt a magyarként töltött életet.

Imre bácsi

A tiszta eszmét balzsebébe tette,
zakója kopott volt, teste elnyűtt,
a vesztőhelyre új hite vezette,
s akasztották, a régivel együtt.

*

A Kárpát-medencében oly szokott már,
hogy az árváknak is van apja,
érdektéglákból épül minden oltár,
s az is szeret, ki megtagadja

saját anyját, testvérét, jó barátot.
Borozgat búsan, eltökélten
borong ötvenhatról. Harcot se látott,
mégis övé a harci érdem..

*

A tiszta eszmét balzsebébe tette,
kezét szívére, így kapott erőre.
Apró hiteknek csillaga vezette,
hát araszolt a bitóig, előre.

*

És nem tudta, hogy ez lesz majd belőle.

Ahol alanyi jog a béke

Mondd, mikor lesz már vége annak,
hogy hitem miatt nekem rohannak?

Fröcskölik rám a gyanúpettyet,
mivelhogy velük nem értek egyet.

Mért égessen engem a szégyen,
mert nem osztozunk egy véleményen?

Mért legyen szokásom a pardon,
mert nem vagyok ott mind a két parton?

Mért vagyok bitang és hazátlan,
olyan házban, amelynek falában

- pénzemből is vásárolt telken -,
szárad a malter, mit én kevertem?

Mért gebedjek azért, hogy jusson
abból, ami már régen a jussom?

Jónak és rossznak egy az ára.
Mikor lelek már olyan házra

ahol kaphatok percnyi csendet,
melyben vergődő lelkem pihenhet?

Ahol alanyi jog a béke,
s nem kiváltságosak menedéke,

ahol egyszer vége lesz annak,
hogy hitem miatt nekem rohannak.

FÉRCOLT SZÓVITÉZEK

Költészet

Megélni nem lehet belőle,
meghalni is nagyon kevés,
mély álomba zuhanhatsz tőle,
ám iszonyú az ébredés.

Széplelkek ájulatba hullnak,
s lefitymálják „reálisok”,
diákok erkölcsöt tanulnak,
másoknak szóba zárt titok.

Van, akinek hiú reménység,
vagy tán jövőben egy szobor,
esetleg vágy arra, hogy értsék,
ám lehet „egyflekkért honor”.

Ha lenéz rád egy felhőfoslány,
eladod magad, mint a rosszlány.

A versírás, nekem

Nekem a versírás játék,
lépkedés hideg tűzön.
Ihletett órámban, tán még
lábam kapkodva űzöm.

Nekem a versírás sport is,
akadályfutó verseny.
Adok magamnak fórt is,
csak hogy le hagyjon versem.

Nekem a versírás fix pont,
akár a munkás a gyárnak,
betűkkel megtömött diszkont,
ahol szavaim várnak.

Nekem a versírás börtön,
itt már magamra hagynak.
Boldog éveim töltöm,
s mindent szabad a rabnak.

Nekem a versírás templom,
fedetlen fővel lépek,
lehalkítom a hangom,
lenyűgöznek a képek.

Nekem a versírás élet,
megszédít minden perce.
Bizonyítja, hogy élek,
s kész vagyok mindig versre.

Nekem a versírás fekhely,
melyen szenvedve alszom,
ahol majd remélem egyszer,
kisimul végül arcom.

Magam a sarokba

Írtam jó verset és csapnivalóan rosszat,
indult a had, ám hogy szívedig ért-e,
vagy konok-bolygóként, mind itt köröttem koslat,
holott nekem a könnyeid ígérte,
nem tudom.

Bennem motoszkálnak az

ereklyék,
szenvedés-kagylókban megérlelt gyöngyök,
testemből tágas-szép palotákat szeretnék,
de csak fáradt esőfelhőből ömlök
márványpadlóra.

Villám lennék hörgő égen,

légörvény szabályos rendben kavargva,
rajtakaptak, hogy árulom a költőségem,
most hát elzavarom magam a sarokba.

Kirakós

Kirakós játék ez a vers,
előbb mindent összekeversz,
aztán kezded az elején,
valahogy úgy hogy: te meg én.
Rád mosolyog a kórlapod,
de te dühödten folytatod,
közben kell egy kis alkohol,
betűt betűre halmozol,
dühöngsz: a rohadt életbe!
És még mindig csak én meg te.
És még mindig csak te meg én,
Kavargó szavak peremén
látod magad. Életvitel.
Megint lecsúszik fél liter
Badacsonyból csent kéknyelű.
Innen hiányzik két betű,
amott meg három érkezett,
hová lett kilenc ékezet,
a tolvaj világ elvitte.
S még mindig én, s még mindig te.
Biciklizel, de nincs pedál,
azért majd lassan összeáll.
Rendezgetem most már magam,
tán egy betű még hátra van,
de ott terem az is helyén,
kijön talán, hogy te meg én.
Meghallgattatott sóhajom,
akkor hát végigolvasom,
aztán rettentőn szégyellem,
nincs benne semmi értelem,

nem passzol benne semmisem,
mindegy, a balhét elviszem,
hátha a végén átölelsz.
Kirakós játék ez a vers.

Lehetnék, tán?

A legnagyobb költők is botlanak néha,
be-becsúszik egy gyengébb rigmus,
lapos, unalmas, rutinszerű a téma,
s megbicsaklik a fennkölt ritmus.

A legnagyobb költők is hibáznak olykor,
hibájuk bár profi-mód rejtett,
- fedi bajukat a jótékony folklór -,
ők is gyártanak selejtet.

És én, aki középszerűen
állítom elő minden művem
(közhelyt ölel bennük a frázis),

lehetnék tán – kitartón menvén,
fentebb vázolt logika mentén –
egy-két versemben zseniális?

Fércelt szóvitézek

Én nem tudom, hogy merre szól
a szó, amely kimondhatatlan,
de megfordultam már, ahol
kimondhatónak vélték gyakran.

Hibába botlom magam is,
mikor néha magamba nézek
fennköltén, mert a hang hamis,
legyőznek fércelt szóvitézek.

Mívesség? Burjánzó igény?
Kíváncsiság: hát ennyit érsz-e?
Lélekbilincs a vers szívéen,
kínhalálcsúcsig feltolt mérce.

Ritmus, dallam, megannyi szép,
masíroznak peckesen bennem,
vezényszóra, egyszerre lép,
s arra vár mind, hogy befejezzem.

Kivont szabályjuk arra hajt,
merre ásít a csapda-katlan,
s ahol kimondom hátha majd
a szót, amely kimondhatatlan.

Nem tudom, kié a versem

Hogy az én kezem ki vezérli,
ha verset írok, nagy titok.
Új csodákra érzek, vagy régi
rozsdás nagy kapukat nyitok,
ahonnan ódon hangulattal
lelkembe szívárog a láz,
szívemre ül lanttal az angyal,
mellemen száz ördög bokáz,
én nem tudom. Szállok a légben,
könnyű vagyok, mint tollpihe,
nem alszom és nem vagyok ébren,
és nem emlékszem semmire.
Talán néhány kóválygó őszám
készsége bennem él tovább,
talán akiknél itt a földön
sem vagyok mindig ostobább,
lehet. Ám a sorok íródnak,
tülekednek egymás alatt,
értelme támad minden szónak,
és összeáll a gondolat.
Úgy tör elő versem, mint vulkán,
forró lávát, s tüzet fakaszt.
Csodálkozom. Hiszen nem tudnám
máskor leírni ugyanazt.

Hogyha a költő...

Hogyha a költő verset ír,
Rettenti őt a szűz papír.

Elragadják az angyalok,
Ördögök között andalog.

Önönmagát veszi körül,
Könnyezne, amikor örül.

Lelkébe késsel döfne be,
Kiújul minden vélt sebe.

Tövis-sezlonon szendereg,
Megkövezik az emberek.

Szorongatja a félelem,
Összegörnyedni kénytelen.

Fejébe ólmot töltenek,
Üldözik őt a közhelyek.

Azt tenné, amit nem szabad,
Bilincssel lábán is szalad.

Meg sem kérdezi, hogy mi ez?
Már nincsen kedve semmihez.

Hogyha a költő verset ír,
Ellensége a toll, papír.

Legszívesebben halna már,
Hátha megölik, arra vár.

Érjen véget az ember, és
Szűnjön meg ez a szenvedés.

Ilyen a költő, hogyha költ.
(Legyen neki könnyű a föld)

Mikor elszállsz a semmibe

A víz felszíne csillogó,
akár a költő-érdem.
Eltakarja a lényegét,
hogy mi folyik a mélyben.

Nyakadban szikrázó medál,
fejeden babér-sapka.
S az veszi vissza holnap majd,
ki néked tegnap adta.

Amit ma úgy hordasz: siker,
másnap már mások érik el,
s valód halottá dermed.

Mikor elszállsz a semmibe,
akkor dől el, hogy mennyire
időtálló a versed.

Tollam tükör

A verseim én nem fésülgetem,
ízlelgesse így, aki engem olvas,
és ha nem is mondd semmit a nevem,
büszke vagyok, hogy néhány rímem borzas.

Minden titkomnak megvan az oka,
kemény gyökérből nyúló eredője,
s nem lehet oly rossz vígságom sora,
hogy a hálóját irigységből szője.

Néha elfog a csúf aggodalom,
agyamba fészkel mérgével a kétség,
talán nem oly jó mindegyik dalom,
hogy kiket illet, hát azok is értsék.

A verseim mégsem fésülgetem,
a tehetségem nem tombolán nyertem,
tollam tükör, és épp elég nekem,
ha néha-néha belenéz a lelkem.

Vers-zabálók

Nem biztos, hogy az életműnek
szerzőhalál mindig a vége,
hiszen az évek tovatűnnek,
íratlanul, fiókba téve.

Meddő napok soros reménye,
kínlődások, remények veszte
igazolja, hogy szólni kéne:
íme a mester bevégezte.

Sokan vagyunk és számunk egyre
bővül, kiket a múzsa untat,
bérletünk van a hányingerre,
s teleesszük verssel magunkat.

Mégis újra nyúlunk a tollhoz,
menekülünk a diadalba,
s mint ki lyukas nadrágot foltoz,
sírás közben fakadunk dalra.

Verset írni csak úgy...

Verset írni csak úgy lehet,
ha nyakon ragadod a titkot,
megzabolázod szívedet,
és mersz hazudni néha itt-ott.
Haragszik rád a nagyvilág?
Meredélyeden hit a mellvéd,
és rímeid, a banditák
akiktől józanságod megvéd.
Verset írni csak úgy szabad,
ha költőséged nem csak érzed,
és úgy mutatod meg magad,
hogy meg se hallják döngő lépted.
Azok, akikre ráfigyelsz,
mindenkoron viszontfigyelnek,
ám amikor gyávul a mersz
jelet tudsz adni minden jelnek.
Ne kezdj versbe, ha torz a hit,
vagy gyűlölet mozgatja tollad,
és a Parnasszus csúcsait
szeretnéd elnevezni rólad.
Verset ne írhatsz, csak, hogyha majd
őszintén tárul ki a lelked,
és a szenvedést meg a bajt
legalább egyszer átölelted.
Belülről épüljön a hit,
s templomodban te légy az oltár,
mindig annak írd vágyait,
aki most vagy, nem az, ki voltál.
Ne felejtse azt: gyakran akad
olyan, aki elvekbe kerget,

soha ne írd meg önmagad,
amikor másról szól a helyzet.
Készülj fel arra, hogy a rend
felkent papjai hívni fognak,
lehet csábító bár a fent,
téged alul lássanak jobbnak.
Verset írni csak úgy szabad,
ha megvan benned a merészség,
s ha a hatalom megtagad
akkor sem tántorít a kétség.
Soha ne számíts arra, hogy
a műveidért megdicsérnek,
ahhoz, hogy dúsulj, gazdagodj,
nagy ára van mindig a bérnek.
Akard, hogy hallják hangodat,
merthogy a nép szólal meg véled.
Hajnal légy, soha alkonyat,
mindenkié a tehetséged.
Figyelj arra, hogy értsenek,
a közöny jege gyorsan olvad
akkor, ha vállalt érdemed
szerint napfénnel ír a tollad.
Verset írni csak úgy lehet,
ha nem maradsz önmagad rabja.
És ha olvassák versedet,
amelynek talán egy darabja
valakinek új gondolat,
nem szertefoszló irka-firka.
Versed forrás lesz, s torkolat,
még ha nem tudják is, ki írta.

Nem muszáj neked verset írni

Ha nincs benned lebírhatatlan kényszer,
leírni azt, mit más már régen érlel
magában és bátran kimondana,
de nincsen rá szép szabályos szava,
ne légy költő.

Tornyosulnak a dolgok,
s te annyi másban lehetsz ettől boldog.
Álmod kegyetlen mozdulattal verd szét,
olvasgasd arra méltó költők versét,
akik majd kimondják mindig, ami kell,
mert tudják azt, hogy mit, miért, s mivel,
magas fokon ismerik annak titkát,
hogy az ember nézze is meg, amit lát,

érezze át, mit nap-nap után észlel.
(Ehhez kell a lebírhatatlan kényszer.)

ZSOMBÉKDOMBON ÜLVE

Vonatra várva

Ledűlök lelkem kopott vánkosára,
magamra húzom nyugalmas szívem.
Mellém hever nyűtt cédaként a hála,
keresztbe fekszünk mormogó sínen.

Felettünk sápadt csillagerdő fénye,
szűrt ragyogásból fordul tompa mattrá.
Húz a magasság feneketlen mélye,
és várunk, egyre várunk a vonatra.

Állig gombolva meztelen a testem,
páncél mögött lőtt sebeket szereztem,
átszűrt sínszeg lett mellemen a horgony.

Hosszan kanyarog alattam az élet,
rászállnék én, de nincsen nálam bérlet,
s már feltűnik a távolban egy mozdony.

Ragyogjon fénné sötét éjszakám

Lelkem tüzeben - átfázott sereg
hadvezéreként - hitem didereg.
Kívül lángok, ám belül jégcsapok
reszkettetik azt, aki még vagyok.

Valóm testére ráégett a jel.

A kárhozathoz még mindig kevés
a gyönyörnek hazudott szenvedés,
s a vezényszó, hogy te csak balra tarts!
Új eszméken most szárad a habarcs.

Forr a hitem, és mégsem olvad el.

Máglyám lobog, felette füst, korom
száll szerteszét, s én elgondolkodom
azon, hogy mit ér gazdagság, siker
akkor, amikor melegedni kell.

Vajon valami kijár még nekem?

Hamvad tüzem, hát gyújtós kéne még,
parázsra gyorsan, mindent mi elég.
Ragyogjon fénné sötét éjszakám,
didergő hitem ne fázzon. Talán,

ha rádobnám gyúlékony életem.

Vagyonom az

Ha előbb kezdem, tán tovább jutok,
de már nekem lopott előny se kéne.
Sőt, mi kevés van, abból árulok,
holott remélem messze még a vége.

Tálam teli, van hát miből kiszedjek,
kenyerem is, naponta sütök egyet,
kolbászokként akad három-négy vekni.

A morgás joga mindenképp megillet,
és van ki ad rám mindig tiszta inget,
vagyonom az, hogy tudok még szeretni.

Reményeim csigája

Ott voltam-e mindig, hol kellett,
avagy megszenvedték hiányom?
Kiálltam-e elveim mellett?
Mint vad festő ecsetje vásznon,
körülcspadostak az esélyek,
s míg a végső ütésre vártam,
bőrömbe belesült a bélyeg,
hát feloldódtam a hiányban.
Hogyha kergettek úgy futottam,
torkomban dobogott a szívem.
Élhettem volna egyre jobban,
szép égi pályán, csillagíven.

Reményeim csigája nyálaz:
bő nedveitől vagyok száraz.

Születni kéne

Köszönés nélkül nem mehetek el,
pedig énnékem búcsút mondhat bárki,
illetlenség hát búcsú nélkül várni,
s várakoztatni azt ki kiszemel.

Minden barátnak megköszönöm halkan,
ordításaik üzenetét. Hátha
akad közöttük, aki nem is várta,
hogy én feltűnök minden egyes jajban.

Mégis a zúgó nagy szimfóniában
vékony dallam kél kottaútra fel,
viharok fölé pálcával emel,
dirigensnek, miközben ott lent nyár van.

A jégeső szárnyán hó vattája hull,
köszöngetek, búcsúzom, közben persze
megérezem, annak nincsen itt a perce,
repülni úgy, hogy még nem tudok sasul.

Varrogatom a fellépő-ruhámat,
- itt-ott szakadt -, miközben szégyen éget,
cserbenhagyok hozzám hű közönséget,
nyakamon póráz, s vezetget a bánat.

Túlhordott már engem az idő méhe,
gőgicsélnék, de ellopták a hangom,
kínlódva sem sikerül nyomot hagynom,
s elpusztulok, pedig születni kéne.

Közel? Távolság?

Messze van, vagy nagyon is közel,
amikor végleg elmegyek?
Az az idő úgyis úgy jön el,
mint dagályhoz a tengerek.
Akik azt az utat már járják,
meghallják, hogy az égi hárfák
fegyelmeztetn zengenek.

Közel van, vagy nagyon is távol,
hogyan elindulok az úton?
Valaki tán velem is számol,
És a záportól nem csurom-
vizes leszek, talán csak száraz,
mikor a halál csókja nyálaz.
Jó-e vagy sem, hogy nem tudom?

Nekem tudnom kell, hogy az ember
nemcsak víz, izom, rosttömeg,
hanem tele van értelemmel,
melyen túlszól minden szöveg,
jószágra, szépre, vágyra éhes,
amit nem tud, arra is képes,
szép fiatal és bölcs öreg.

Leszámolni korai lenne,
bátyu van még a hátamon.
El kell vinnem egy olyan helyre,
ahol azt másnak átadom.
Igénylésem van bent a jóra,
ez kíséren, ha út az óra,
ne sajnálat és szájalom.

Hogy vihetném át a határon
az elvégzetlen dolgaim?
Ne dobja be a Styxbe Charon
zsákomat, míg én szolgain
beletörődve ebbe-abba,
vért köpök a tajtékos habba,
mint Ábelt-gyilkoló Káin.

Odajutok nemsoká én is,
ahogy két végén égetem,
kerek, egész, készre élt, mégis
befejezetlen életem,
ahol várnak távoli partok,
vonakodva, de arra tartok
és nincsen bennem félelem

magam miatt. Nem hezitálok,
tempózom szép kényelmesen.
Kinn a vízen nem mélyül árok,
legalábbis én azt hiszem.
Bűneimről majd egy más kor vall,
melyben én vagyok mindkét oldal,
szikár tagadás, lágy igen.

Fogjátok át elhízott lelkem,
szuszogva izzad értetek,
belészorult egységnyi szellem,
árva, esetlen és beteg.
Fellázadna örömben néha,
vágyának nincsen hozadéka,
hősiessége gyermeteg.

Segítséget én sosem kértem,
engem dúslombos vágy növel,
messze elkerül hírnév, érdem,
és a gazdagság sem jön el.
Csupán csalóka hit terelget,
apránként szokni meg a csendet,
amely egyszer majd átölel.

Utolsó számlám

Nekem nem kell vitorlavászon,
ahhoz, hogy lássák szárnyalásom.
Nem kell könnyű röptömhöz hátszél,
felém dobott dárdákhoz páncél.
Ami az, hát annak is látsszon.

Lovam hátát nem töri nyergem,
elleneimet meg kell nyernem.
Kényszerem volt a pénzben hinnem,
nekem nem adtak semmit ingyen.
Felém hajolt óvón a szellem.

A nagy dobást ma már nem vágynám,
üldögnék griffmadár szárnyán.
Nincsen semmi különös ebben,
vádlon zizeg a belső zsebben
utolsó, megíratlan számlám.

Hószín

Még egy utolsó lélegzetre,
egy szippantásra van idő,
szusszantásnyi kis levegő
a tüdőnek. Kapkodja, szedje,

szürcsölje be még utoljára
a feldúsított oxigént,
talán hasonlóan miként
a vízipók buborék-sátra

őrzi picit az életet,
egy csöppnyi láz, egy percnyi hév,
maroknyi szikra tán elég,
csúcsán kanálnyi élvezet.

Már nem számít az újra más,
csak a beszívott pillanat,
a röpke percig, mely alatt
beáll a hószínfulladás.

Apró kis temetőben

Barátságos, apró kis temetőben
keresetek egy kényelmes zugot
nekem, akinek – elmondhatom – bőven,
ordítás, nyüzsgés éltében jutott.

Holtomban áldott nyugalomra vágyom,
ahol nem vagyok senki ostora,
ahol nem kéri senki más se számon,
hogymért, meddig, merre és hova

tartok azért, mert oda hord a kedvem,
és számot adni nem kell szégyenkezni,
nem rettegek és más se retteg tőlem.

Síromra száll bő permetben a harmat,
rámmosolyog a Nap egy kis nyugalmat,
barátságos, apró kis temetőben.

Ha meghalok...

Ha meghalok, majd dicsérnek sokan,
olyanok is, akik gyűlöltek sokszor,
s az álságos nagy szöveg megfogant
későn, hazudva, céltalanul, rosszkor.

Pedig én nem az voltam valaha,
mit a szónok, fátyolos hangon elmond,
csak egy ember, kinek még volt szava,
kit csókolt élet, s néha megviselt gond.

Telve bűnökkel. Néhányért bocsánat
jutott nékem, s ha szitok hagyta számat,
annak örültem, hogy beszéd és szó van.

Szánjátok azt, ki sírom felett állva,
jókat beszél, mert rosszat szólni gyáva,
s higgyétek el mindazt, mit elmond rólam.

Csak alkonyat

Ha egyszer még és talán majd veled...
én maradok hűségese embered,
de nem leszek fenségese nagy titok,
csak meghökkent. Tán néhány gyors szitok
elhagyja szám, ám forradalmakat
ne várj tőlem. A lánc és a lakat
ugyanúgy húzza fáradt testemet,
mint a göröngy, mi lassan eltemet.
Felsejlek még, meglátod arcomat,
nem délután ez, már csak alkonyat.

Zsombékdombon ülve

Fakacsák ringanak tűztavaszi tavon,
éles akáchangot hallat koccanásuk.
Zsombék-dombon ülve tűnődve hallgatom.
Arrébb keréknyomok, friss pocsolyák, kátyúk
csipkézik az utat. Mennyi oldalága
van a természetnek. Keresztül és kasul
futnak, mint a mókus: égig-érő fára,
egyik félig jut csak, a másik visszahull.
Fatemplom keresztjén öreg varjú pihen,
lehunyorít vaksin, ködterítős tájra.
Tehénbögés kürtje riasztja a szívem,
fázós borzongásom itt senki se látja.

Ülök zsombékdombon, múltó életemre
gondolok. Helyreáll tán a világ rendje.

Amíg a szélcsend

Velem talán, vagy mással is?
A közelítés is hamis.

Ketyeg bennem a szerkezet,
hát feladom az elveket.

Énem spárgája már szakad,
hogyan találhatnék társakat?

Megérintek-e, emberek,
ahogy szenvedve szenvedek?

Nem vagyok szirt, csak törpefa,
tömegem szinte pár deka.

Eső ledönt, szétfúj a szél,
a fejem felett átbeszél.

De még vagyok. Ez valami.
Még fogtok rólam hallani.

Egy-két versem majd útra kel,
egy-két embert majd érdekel.

S nevem felkapja az a szél,
amely felettem átbeszél.

Leszek ünnepelt és kegyelt.
Amíg a szélcsend el nem ejt.

Messze futottál

Már nem tudom mikor volt,
néhány éve?
amikor álmomban megjelentél.
Gondoltam is rá
hívni kéne,
hisz többet is érdemelsz ennél.
De aztán ébredés után
birkózva lelkiismerettel,
lezserre vettelek humán
értelmiségi: jaj feledd el,
nincs rokonod, csak
ismerősöd.

Oly messze már a lövészárók,
ahonnan egy irányba lőnöd
kötelező volt.

Mára már ok
sincsen a harcra, hisz az ellen
érdemtelen, hogy megvívj véle.
Kinek kellene olyan jellem,
aki te voltál?

Kinek kéne
elveibe kapaszkodó hős,
céltudatos, hinni is bátor,
gondolat-vitéz ismerős,
aki látott már erdőt fától.

Te is milyen, messze futottál
jó barátom,
társam a bajban.
Túl messze vagy ahhoz, hogy szóljál,
figyelmeztess, amikor baj van.

Álmodtam véled,
megjelentél,
ám nem nyílt harci szóra szád,
halkabb voltál az éji csendnél,
rám néztél, s libbentél tovább.
Belém hasított távozásod,
bizony te hitpuskás vadász,
őrségedet mennyekben állod,
lövészteknőt
felhőkbe vágsz.

De ma eszembe jutott minden,
az is, hogy álmodtam veled.
Rajtam kívül tenéked sincsen,
olyan ki egyszer elfeled.
Egész nap torkomban dobogtál,
szétszórt voltam és nyugtalan,
s este a szokott söntéspultnál,
részeggé aláztam
magam.

Rájöttem...

Rájöttem – eltelt százezer nap -,
arra, hogy a hit bugyra hol van,
és hogy Istennel én sohasem
voltam azonos súlycsoportban.

Rájöttem, hogy hullott gyümölcsből
rég teleszedtem már a tálam,
de a famászás gyönyörének
sosem voltam a birtokában.

Rájöttem arra, hogy az élet
sokszor csupán dilettáns hakni,
és hogy abból, ami nem is volt
borzasztó nehéz visszaadni.

Rájöttem, hogy a körülmények
tonnás nyomása összeprésel,
rájöhetnék, hogy mihez kezdjek
ezzel a sok felismeréssel.

Utoljára a remény

Ha élted észrevétlen éled,
a nagy vadorzók elkerülnek.
Nem vet lobot a szenvedélyed,
vágyaid nem rohannak bűnnek.

Ám amíg öntözöd reményed,
dúsul esélyed ritka bokra,
minden hajtása újraéled,
telepítheted bár homokra.

Én még harsány örömmel élek,
itt tartják testem a remények
az is lehet, hogy téves eszmék.

Ha tévedek hát nagy az ára,
a remény hal meg utoljára.
(Pedig ha lehet: én szeretnék.)

LEDŐLT A TEMPLOM

Föléd borulnék...

Föléd borulnék karcsú tested óvva,
de már nincs sanszom semmiféle jóra,
csak az italban van még értelem.

Akaratomtól eltörtek a szentek,
rokkantnyugdíjba, ide-oda mentek,
kit érdekel, hogy mi lesz énvelem?

Belül nyitható kalitkába zártan,
kiszabadító emberemre vártam,
csak az elmúlás akart valamit.

Kéretlen lettél életemnek része,
s mert a pillanat régi nagy színésze
hozott anyagból testre alakít

minden szerepet, mely lötyögne rajtam,
téged zsarollak felkönyörgő dalban,
hű ölelésem árulásra jel.

Szavaknak hittem nem fényes szemeknek,
elmondták azt, hogy csak téged szeretlek,
s az az én karom, amely átölel.

Lidércnyomással mellemen kell élnem,
színes léggömbként száll el minden érvem,
vágyhátizsákom a földön marad.

Föléd borulnék, karcsú tested óvva,
de már itt állok, csontig kirabolva,
amit tehetnék azt már nem szabad!

Így feketében

Ide még el kell jönni, egyszer,
így feketében nagyon tetszel,

mikor elönt a szőkeség.

A háttérben nyújtózó várrom,
szelíd erőszak téged várnom,

randevúzni is épp elég.

Erdő és tó, hatályos emlék,
jogszerűen is visszamennék,

vadszelídítő partira.

Lélek-sima, egybegyűrt álom,
találkozni friss-szagú ágyon,

bűnnel, amelyre nincs ima.

Így feketében nagyon tetszel,
megírom versben is majd egyszer,

hullámozó lesz és gyűrt sima.

Ledőlt a templom

Agyamban élsz. De már a régi tűznek
halvány parazsa izzik lelkemen.
Emlékeim gyakorta visszaűznek
melléd és szíved itt van még velem.
Hogy volt? Mi volt? Próbálom összerakni,
hozzád kötött féktelen életemet,
de csillogásod fénye halvány, talmi,
a múlt varázsa rögtön eltemet.
Új hajnal pirkad napunk búvkörében,
nem szerelem, ám vastagabb kötél
köt össze minket, erősebb, mint régen,
szebb helyett ez most jobbra ösztökél.

Ledőlt a templom, ám még áll az oltár.
Fontos hogy vagy. S már nem számít, hogy voltál.

Kimetszelek magamból

Hogy nem vagy itt, tán már nem is akarlak,
köd-alakod szétfoszlik, semmivé lesz.
Aki kétszázzal hajt a betonfalnak,
úgy lesz örök, hogy fájdalmat se érez.

Néha meglep, váratlanul egy emlék,
reám ront orvul pár veled élt napom.
Szívkésemet mintha ördögök fennék,
kicsorbult hittel nem vagdalkozhatom.

Lassul, csihad bennem a vágy hatalma,
pereg a mag, és nem marad csak szalma,
büszkén hazudva, hogy búzáat se látott.

Fekszem - terítve -, önmagammal szembe,
a szikét, s tampont te adtad kezembe.
Kimetszelek magamból, mint a rákot.

Antik vagy

Most nem tudok, csak úgy gondolni rád,
mint féltve őrzött, nagy értékű tárgyra,
mit rám bízott jó régtől a család,
és egyedi és sosem lesz már párja.

A dédmama a nagypapára hagyta,
és tőle kapta emlékebe anyám,
nagyon kiváló, különleges fajta,
mely jól mutat a nagyszoba falán.

Szörnyen kényes, törékeny rajta máza,
akár ókori, Athénból jött váza,
hát nekem kedves, valahogy így tetszel.

Különleges nagy ajándéknak látszol
bámullak, óvlak, megsimítlak százszor,
s te is tudod, hogy összetörlek egyszer.

Bűnrevárón

Elhittem azt, amit terólad mondtak,
a képzelet táltosán lovagolva
elárultak: árnyak, kontúrok, holtak,
s élők akiknek árulás a dolga.

Elhittem azt - ma már szégyellve mondom -,
amit diktáltak bűnbeszökkent vágyak,
ácsingózott könnycseppbe mártott sorsom
szerelmedért, hogy érte sorba-álljak.

Azért vezeklem, mit el nem követtem,
manna-malasztra rászolgál-e lelke,
avagy kínjait moccanatlan tűrje?

Szeplőtelen szívembe jól bezártan,
bűnbocsánatot számosat találtam,
hát most várok egy szép, szabályos bűnre.

Átkeltél a hídon

Úgy tartozol hozzá az életemhez,
mint katicabogárhoz a hét pettye.
A nagy kavargás szele hozzám rendez,
hogy feljajduljon ködvilágom csendje.

Ráültetem lelkem egy tollpihére,
lebegjen, ringjon, szellős óceánon.
S mikor mézért száll ajkaidnak méhe,
nyelvem fográcsos börtönébe zárom.

Szeretlek, mint az emberek a sót,
Te vagy széthulló szívemnek a drót,
minden darabját véled összetartom.

Most versem mégis könnyeimmel írom,
reményeimmel átkeltél a hídon,
s én itt maradtam az innenső parton.

Legyél...

Legyél boldog, mert boldogság a sorsod,
Legyél gondtalan, mert nem kell mást okolnod.

Légy könnyű, mint a hópehely a légtérben,
Legyél okos, akár sok dajka, régen.

Legyél nemes, mint hosszan érlelt jó bor,
Legyél engedelmes, aki ért a szóból.

Légy ugyanolyan, milyen eddig voltál,
Legyél zsámoly, kit megpillant az oltár.

Legyél fény, amely éjszakára támad,
Legyél igaz, lépjen bánatra a lábad.

Légy bünteli, ki napról-napra megtér,
Legyél áldott, mert engem megszerettél!

Néha jó lenne

Néha jó lenne mellkasod alatt
kikutatni, mit bőröd eltakar.
Látni, ahogy a megrágott falat
köpenyébe a savdüh belemar.

Meglesni, amint májad szorgosan
elbontogatja lenyelt mérgeket,
s mikor enzimek bősz hada rohan,
összerakni mindent mi szétesett.

Nézni szíved, és benne önmagad,
vagy azt, ha kettéosztódik a sejt
- méhed falára reménység tapad -,

s bensőd csodája ámulatba ejt.
Benned megbújva, tán megsejteném,
hogyan valójában milyen vagyok én!

Lefújom, mint a port

Várom, hogy hipp-hopp, nem-várt-hirtelen,
olyan leszek – vágytól áldottan – mint Te!
S mint ahogy én, repkedő szíveden,
úgy kopog be ablakomon egy cinke.

Jóságomat álomként kergeted,
mely életed erős kötélle fonná.
Építelek, s törékeny termeted
szívcementemtől dermed vasbetonná.

Lefújom, mint a port a bánatot
arcodról, mit a válás rárakott,
és összeraklak versből, kedvből, dalból.

Feléd megyek és Te is jössz felém.
Találkozunk a képzelt út felén.
Foglak. Pedig kezem semmit se markol.

Ajándék vagy

Nekem szép vagy. És kívül-belül tiszta,
felszikkasztóan igaz, mint a fény.
Úgy hullsz reám a magasodból vissza,
akár betegre gyógyító remény.

Nekem jó vagy. És simogató szellő
ömlik a légbe lépteid nyomán.
Szikes földszívem általad lesz termő,
véled telik meg elhagyott szobám.

Messze vagy még, ám én megérezem jöttöd,
kívánságom okosságoddal őrzöd,
szuszog szívedben megszeliődött szándék.

Ajkad nyílik, ezer csengője árad,
magamhoz vonlak, megérintem állad,
mert ünnepemhez te vagy az ajándék.

Poézisem bokra

Téged látlok a nyárfa levelén,
mikor megcsillan erein a harmat,
sóhajtásokban te indulsz felém,
kutat mélyén a csend tevéled hallgat.
Benned az idő víg órára lel,
alád terül vágyaink lenge selyme,
átküldi rajtad dallamát Ravel,
s véled üzen szerelmes verssel Heine.
Általad lesz a művészet szabad,
kérdő ecsetre válaszul igaz szó.
Ahogy futáskor szétrebben hajad,
néhány vonással kifeslik Picasso.

Tetőled virágzik poézisem bokra.
(pályázhatnál nálam szerzői jogokra.)

NESZE NEKED, EURÓPA

Hajderede, hujj!

Áncsi mátkám bő szoknyáján
Szikrát vet a vörös márvány,
Hajderede, almás pite, hujj!

Andri koma alája nyúl
Kezét megharapta a nyúl,
Hajderede, túrós rétes, hujj!

Ilyen az én Áncsi mátkám
Huncut, mint az öreg sátán,
Hajderede, meggyes lepény, hujj!

Közel a menyegzőnk napja,
Velem a csizmám is kapja,
Hajderede, mákos guba, hujj!

Illa berek, nádak, erek,
Pottyán nekünk kilenc gyerek,
Hajderede, diós bejgli, hujj!

Hogyha egyszer megöregszünk,
Festett koporsóba fekszünk,
Hajderede, virrasztó fánk, hujj!

De ha üt a báli óra,
Talpra ugrunk, virradóra,
Hajderede, ízes bukta, hujj!

Aki velünk pörgét játszott,
Eljárunk egy haláltáncot,
Hajderede, nem kell süti, fuj!

Öregfiú morfondírja

Munkálgat még bennem halványan az emlék,
s elméletben bizony most is sokat tennék
azért, hogy bősz harcra szottyanjon a vér.

Valaha nagy virtus fickándozott bennem,
kudarcaimat sem kellett másra kennem,
ritkuló hajamra rászállott a dér.

Van még facér lakat, mely jöttömet várja,
de sajnós a kulcsom nem passzol a zárba,
ettől aztán lankad tettvágyam heve.

Néha sikerül még a kilincsre tennem
reszkető kezem, de ahhoz nincs már kedvem,
hogyan benyissak: nyisson a fészkes fene!

Eszembe jut olykor, hogy mennyit szaladtam
suhogó nagy szoknyák után, hű, de gyakran
kavarognak most is szagok és színek.

Ám a memóriám nem fut, hogy segítsen,
vigye el az ördög! - így fogalmam sincsen,
ki után szaladtam, miért és minek?

Én úgy vagyok már, hogy minden jó falatnak
- amit csodálkozó fogaim harapnak -,
a tömege csökken, bár az íze nő.

Alsógatyámnak nincs vállalható titka,
már a kivont karddal hadonászás ritka,
mint tükörpontynál a tüdővizenyő.

Elmezűr

A szeget szeggel nem szegezhetem,
a papírosra ráragadt a tollam.
Belepusztultam jövő pénteken:
a szemüvegem, nem láttátok, hol van?

A májam kissé megnagyobbodott,
rosszat tesz néki az a sok halikra.
Enyhe főorv. is megmondta, holott
fejemből sosem pattant még ki szikra.

Folyó vagyok, mit mindkét partja mos,
fölem hajlik a szomorúfűz ága.
A memóriám harminckét RAM-os,
elutaznék, de a vonatjegy drága.

Megint szalonna napi früstököm,
szemenszedett nagy hazugság a manna.
A szerencsét ragadom üstökön,
számban fityeg egy félig szítt Havanna.

Érjetez utol, még ma délután,
ne legyen mindig vederből cseber.
Szeret engem a nagyvilág, csupán
egy botnak látszó tárggyal fejbe ver.

Fekszem a saját hátam vánkosán,
fejem hasamtól messzire se lát el.
Az rendben van, hogy itt van egy Auchan,
de mit keres itt ez a pszichiáter?

Az igazi fájdalom

Mentem az utcán, csak úgy séta
céljából, mikor az egyik kapu-
aljból reám támadott egy kutyának
látszó eb és kiharapott egy darabot
a vádlimból. Összeroskadtam
valósággal, még véreztem is kissé,
de senki nem hívta a mentőt, mert
az említett utca teljesen néptelen
volt, illetve lett volna, ha mi ketten,
az egyre inkább ebnek látszó kutya
és jómagam nem vagyunk ott, de
mi ott voltunk, én jajgatva a járdán
feküdtem, és még így is láttam,
hogyan a szőrös korcs, a vádlim da-
rabjával röhögve elrohan.
Na, ez a nevetés, hát ez fáj a leg-
jobban.

Nesze neked, Európa!

Ma megvágтам magam borotválkozás közben. Háztartási baleset, mondhatná bárki, ám az ilyesfajta hozzáállás rém fel tud dühíteni, ezért barátaim, én most határozottan kijelentem: elhatárolom magam minden olyan állásponttól, mely azt a képtelennek ítéltető lehetetlenséget próbálja lenyomkodni a realitás talajára, miszerint ugye a borotva rendeltetésszerű használatának hiánya a dolgozó hibájából következik be, minek utána minden ebből eredő kár fent nevezettet terheli, úgymint anyagi felelősség és az emberi egészség megromlásának tetten érhető bekövetkezte. Az ilyes vélemények aztán persze még jó, hogy visszavetik felzárkózásunkat a fejlett nyugathoz, hiába szavaztunk igennel. Vagy tán ne borotválkozzunk eztán már sohase?

Így is szép történet

Egy tanult kollégám, aki minden szempontból körültekintő és már bebizonyította néhányszor, hogy a rábízott feladatot végrehajtja még akkor is, ha előre nem látható nehézségekkel találja magát szemben, szóval ez a bizonyos munkatársam – tán vallhatom őt latens barátomnak, akiből bármikor kitörhet az irántam érzett szeretete, jöllehet ezt ma még ügyesen titkolja – hát ez az ember egyszer azt találta mondani, hogy: gyerekek, ez nem így működik! S attól kezdve bizonyos tekintély övezte őt, mint aki bátran megmondja a véleményét, még akkor is, ha ezért komoly retorzió érheti.

Az összes körülmény feltárása érdekében meg kell mondanom, hogy fenti kijelentését két kisfia társaságában tette, amikor az imposztorok a játékbarányka hasából kioperálták mindkét másfél voltos ceruzaelemet, s megpróbálták rávenni szegény ki-belezett barit, hogy bégessen és ezenközben hátra-bukfencek sűrű sorozatát mutassa be, legott.

Ám a történet így is szép, nemde?

A billegés várható ártalmairól

Billegni nem jó, mert könnyen orra esik az ember fia, már olyanról is hallottam, hogy nyolc napon túl gyógyuló sérülést okozott a hirtelen és nagy erejű nózira puffanás, de mesélik mások, hogy nem egyszer történt már meg, mi szerint a cserpák aszfalton vonszolása következtében a bőrfelület folytonossági hiánya meghaladta, az ilyen esetekben szokásos közép-európai átlagot, mely bizonyos tudós körök szerint a heftin megtett út, szorozva a hámréteg vastagságával és osztva a reá nehezedő test tömegével.

Más tudós körök szerint ez szemenszedett nagy marhaság, mivel egész egyszerűen arról van szó, hogy a szaglószerző fékként történő alkalmazása egyfelől valószínű fájdalom, míg másfelől kurvára kiröhögik az embert, azok, akik viszont nem csúsznak az orrukon.

Ergo: billegni nemcsak nem jó, de kimondottan veszélyes is, irodalmi példák pariba állítják a vonatablakon történő kihajolás következményei-

vel.

Tehát barátom, ha ennek ellenére az
orrodon kívánsz csúszkálni, ám
legyen, csak azt az egyet ne mond-
jad nekem, hogy én nem szoltam
előre.

Nagybátyám

Hát uraim! – vélte nagybátyám –
vannak még itten furcsaságok.
S mindezt mondta ő annak láttán,
hogy úgy foszlanak szét az álmok.

Jegyezzék meg – ujját emelte -,
hogy a köznép, nemcsak néz, látja,
ami történik országszerte,
s érzi, hogy kinek a barátja.

Ilyen bölcsen és megfontoltan,
a kimondott szó madara szárnyán
brillírozott – tanúja voltam –

anyám testvére, a nagybátyám.
Mikor intett, hogy most van vége,
fröccsölte őt a kocsma népe.

Lehetőségeim

Lehettem volna extraklasszis futballista, aki győztes gólt fejel a világbajnoki döntőben, és akit a hálás szurkolók vállukon visznek végig a főváros legelegánsabb utcáin, mint élő legendát, immáron.

Lehettem volna irigyelt filmsztár, aki életművéért egy szép napon mondjuk Julia Roberts kecses kezeiből veszi át a kiérdemelt Oscar-díjat, s az átadó gála lelkes, ujjongó közönsége, tapsviharral honorálja e jól megérdemelt kitüntetést, egy-két kiemelkedő alakításomra szívesen emlékezve.

Lehettem volna koszorús költője a nemzetnek, akit neves irodalmi folyóiratok nem kevésbé jeles szerkesztői ostromolnak újabb és újabb versekért, mígnem hírem megihleti a Nobel-díj bizottságot, s engem találnak a legjobb élő poétának, s máris a nyakamba akasztják azt, ami már rég megillet.

Ám az élet nem olyan gömbölyű, mint azt egyesek hiszik. Nem tudok futballozni, nincsenek színészi hajlamaim, s a versírás sem emel a Parnasszusra. Tehát ami lehettem volna, az nem lehettem. Így aztán az lettem, ami.

Ha újra kezdeném, kosárlabdaedző, fé-
regirtó vagy kaucsukmaci-készítő kisiparos
szeretnék lenni.
Azt hiszem ezekben jó lennék.

Nehogy má'!

Tudod, drágám, én régóta rajongással szeretlek,
Erről gyakran meggyőződhetsz, hogyha néha figyelsz rám.
Nekivágnék egy szál ingben, leghidegebb teleknek,
Teérted a Kékes-tetőt lábad elé lehoznám.

Megvívnék a kezeidért, a fekete vitézzel,
De ha kell még Toldi Mikit is a földhöz teremtem.
És hogyha a kék szemeddel reám nézve ígézel,
Egy hétig is kézen állok, ha kívánod, szerelmem.

Rabod leszek mindhalálig, ugri-bugri kisasas,
Télen-nyáron, meg amikor hullanak a levelek,
Alig várom, hogy egy csókra akárhonnán kihivass,
Óhajodra számolatlan fekvőtámaszt leverek.

Mosogatni? Felmérhetnéd saját magad mivoltát:
Nehogy má' a segélycsomag dobja le a pilótát!

Kölcsönnek az ő hatása

Baranyi Feri nekem barátom és
költői példaképem.
Előbbi sokkal, de sokkal értékeőbb
mivel példának én választottam őt,
persze nem érdemtelenül,
de barátjává ő emelt engem.
S ha valaki azt gondolná
- e vallomást olvasván -,
hogy egyik visszahat a másikra,
menjen nyugodtan tovább ezen az úton.
Előbb-utóbb célt fog érni.

TARTALOM

Gyom-büszkeség

hol van egy darab?.....	9
Nem úgy kell.....	10
Egy mondat, egy dallam.....	11
Nem oly haza.....	12
Van mikor járt úton kell menni.....	13
Nagy Látó.....	14
Talán nem él.....	17
Még nem tudom.....	18
Piramis-gyűlölet.....	19
Kérdések.....	20
Lezuhannak a madarak.....	21
Az öröm vizén szomorú ladik.....	22
Nekem e földbe.....	23
Léptem biztos, alattam van talaj.....	24
Talán egy sejt.....	25
Gyom-büszkeség.....	27
Házban élek, de hazában szeretnék.....	28
Imre bácsi.....	29
Ahol alanyi jog a béke.....	30

Fércelt szóvitések

Költészet.....	33
A versírás nekem.....	34
Magam a sarokba.....	35

Kirakós.....	36
Lehetnék tán?.....	37
Fércelt szóvitézek.....	38
Én nem tudom, kié a versem.....	39
Hogyha a költő.....	40
Mikor elszálsz a semmibe.....	41
Tollam tükör.....	42
Vers-zabálók.....	43
Verset írni csak úgy.....	44
Nem muszáj neked verset írni.....	46

Zsombék-dombon ülve

Vonatra várva.....	49
Ragyogjon fénnyé sötét éjszakám.....	50
Vagyonom az.....	51
Reményeim csigája.....	51
Születni kéne.....	52
Közel? Távol?.....	53
Utolsó számlám.....	55
Hószín.....	56
Apró kis temetőben.....	57
Ha meghalok.....	58
Csak alkonyat.....	59
Zsombék-dombon ülve.....	59
Amíg a szélcsend.....	60
Messze futottál.....	61
Rájöttem.....	63
Utoljára a remény.....	64

Ledőlt a templom

Föléd borulnék.....	67
Így feketében.....	68
Ledőlt a templom.....	69
Kimetszelek magamból.....	70
Antik vagy.....	71
Bűnrevárón.....	72
Átkeltél a hídon.....	73
Legyél.....	74
Néha jó lenne.....	75
Lefújom mint a port.....	76
Ajándék vagy.....	77
Poézisem bokra.....	78

Nesze neked, Európa

Hajderede, hujj!.....	81
Öregfiú morfondírja.....	82
Elmezűr.....	83
Az igazi fájdalom.....	84
Nesze neked, Európa.....	85
Így is szép történet.....	86
A billegés várható ártalmairól.....	87
Nagybátyám.....	88
Lehetőségeim.....	89
Nehogy má'.....	90
Kölcsönnek az ő hatása.....	91